Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
EVGENIJA TANCHEVA,
predstavljeni 15. aprila 2021 [1]

Zadeva C-866/19

SC
proti
Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska))

„Predhodno odločanje – Socialna varnost – Zavarovana oseba, ki je dopolnila obdobje plačevanja prispevkov v državi članici, ki ni pristojna država članica – Pravica do starostne pokojnine – Uredba št. 883/2004 – Izračun pokojninskih dajatev“

1. S tem predlogom za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska; v nadaljevanju: predložitveno sodišče), se prosi za pojasnitev sodbe Sodišča v zadevi Tomaszewska. [2] Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, obdobja plačevanja prispevkov za pokojninsko zavarovanje, ki jih zavarovana oseba [3] dopolni v državi članici, ki ni pristojna država članica [4] (v nadaljevanju: obdobja plačevanja prispevkov v državi gostiteljici), na podlagi prava Unije upoštevati pri izračunu zneska pokojninskih dajatev, ki jih mora pristojna država članica, v tem primeru Poljska, izplačati tej zavarovani osebi. V sodbi v zadevi Tomaszewska je bilo na tako vprašanje odgovorjeno le glede pridobitve pokojninskih dajatev. V kolikšni meri se načela, oblikovana v navedeni zadevi, uporabljajo za izračun dajatev, ki jih je treba izplačati?

2. Dejansko stanje spora o glavni stvari je tako. V skladu s poljskim pravom je dolžina obdobij neplačevanja prispevkov na Poljskem, ki se lahko upoštevajo pri izračunu pokojninskih dajatev, omejena na največ eno tretjino obdobij plačevanja prispevkov na Poljskem. [5] Postavlja se vprašanje, ali je treba na podlagi prava Unije obdobja plačevanja prispevkov, ki jih je zavarovana

[1] Jezik izvirnika: angleščina.

[2] Sodba z dne 3. marca 2011 (C-440/09, EU:C:2011:114; v nadaljevanju: sodba v zadevi Tomaszewska).

[3] V predložitveni odločbi ni pojasnjeno, ali je zavarovana oseba „delavec“ v smislu člena 45 PDEU ali ne. Vsako sklicevanje na to določbo v teh sklepnih predlogih je torej treba razlagati ob upoštevanju te spremenljivke. Poudariti je treba, da osebno področje uporabe Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72), to je predpisa, ki se *ratione temporis* uporablja v postopku v glavni stvari (glej opombo 6 teh sklepnih predlogov), ni omejeno na delavce. Oseba, ki uveljavlja pravice na področju socialne varnosti, mora biti „zavarovana oseba“ v smislu člena 1(c) Uredbe št. 883/2004, v skladu s členom 2(1) pa se Uredba št. 883/2004 „uporablja za državljane države članice, osebe brez državljanstva in begunce, ki stalno prebivajo v državi članici, za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic, ter za njihove družinske člane in preživele osebe“.

[4] Glej člen 1(s) Uredbe št. 883/2004.

[5] Glej točko 12 teh sklepnih predlogov.

oseba dopolnila na Nizozemskem, prišteti obdobjem plačevanja prispevkov, dopolnjenim na Poljskem, in tako podaljšati obdobja neplačevanja prispevkov na Poljskem, ki se upoštevajo pri izračunu poljske pokojnine.

3. Ugotavljam, da je treba v skladu s pravom Unije obdobja plačevanja prispevkov, dopolnjena v državi gostiteljici, upoštevati pri izračunu teoretičnega zneska pokojninskih dajatev iz člena 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004.[6] Natančneje, pravilo poljskega prava, ki določa, da se lahko obdobja neplačevanja prispevkov na Poljskem pri izračunu višine pokojnine upoštevajo v obsegu največ ene tretjine obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem (v nadaljevanju: omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino), je treba razlagati tako, da se vključijo tudi obdobja plačevanja prispevkov v državi gostiteljici, ki jih je zadevna zavarovana oseba dopolnila na Nizozemskem. Kakršna koli druga rešitev ne bi bila v skladu s cilji Uredbe št. 883/2004 in načeli, na katerih ta temelji,[7] bila bi tudi v nasprotju z načelom seštevanja, katerega poseben izraz je člen 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004. Tu predstavljena rešitev je tudi v skladu z namenom člena 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004, da se morebitna škoda, ki jo je utrpela zavarovana oseba, ki je uveljavljala pravico do dela v državah članicah, ki niso pristojna država članica,[8] popravi s pomočjo načina izračuna teoretičnega zneska pokojnine.

4. Vendar se obdobja plačevanja prispevkov v državi gostiteljici ne upoštevajo pri izračunu omejitve obdobij neplačevanja na eno tretjino, kar zadeva dejanske sorazmerne pokojninske dajatve v skladu s členom 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004. Ta cilj iz člena 52(1)(b)(ii) se razlikuje od cilja iz člena 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004. Člen 52(1)(b)(i) določa izračun sorazmerne dajatve po tako imenovani metodi porazdelitve.[9] Ta določba odraža status Uredbe št. 883/2004 kot ukrepa za koordinacijo sistemov socialne varnosti držav članic, in ne njihovo harmonizacijo, njen namen pa je zagotoviti pravično porazdelitev izplačanega zneska pokojnine med državami članicami tako, da se izračuna na podlagi sorazmerne dolžine delovne dobe, dopolnjene v vsaki državi članici pred nastopom zavarovalnega primera,[10] v tem primeru dopolnitvijo upokojitvene starosti.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

5. Člen 48(a) PDEU določa:

„Evropski parlament in Svet sprejmeta po rednem zakonodajnem postopku takšne ukrepe na področju socialne varnosti, kakršni so potrebni za zagotovitev prostega gibanja delavcev; v ta

6 V skladu s členom 91 Uredbe št. 883/2004, kakor je bila spremenjena, v povezavi s členom 97 Uredbe (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL 2009, L 284, str. 1) se je Uredba št. 883/2004 uporabljala od 1. maja 2010. Na podlagi člena 90 Uredbe št. 883/2004 so bile vse določbe Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 35), ki so upoštevne za postopek v glavni stvari, razveljavljene in nadomeščene. Člen, ki ustreza členu 6 Uredbe št. 883/2004, je člen 45(1) Uredbe št. 1408/71. Člen, ki ustreza členu 52(1) Uredbe št. 883/2004, je člen 46(2) Uredbe št. 1408/71.

7 Sodba z dne 3. marca 2011, Tomaszewska (C-440/09, EU:C:2011:114, točka 27).

8 S sodno prakso je priznano, da delavci migranti ne smejo utrpeti znižanja zneska svojih socialnovarstvenih dajatev zato, ker so izvrševali pravico do prostega gibanja. Glej na primer sodbo z dne 21. februarja 2013, Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, točka 43 in navedena sodna praksa).

9 Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa v zvezi s členom 46(2) Uredbe št. 1408/71 v zadevi Stinco in Panfilo (C-132/96, EU:C:1997:436, točka 5).

10 Sodba z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172, točka 11).

namen vzpostavita ureditev, ki zaposlenim in samozaposlenim delavcem migrantom in njihovim vzdrževancem zagotavlja: (a) seštevanje vseh dob, ki se upoštevajo po zakonodajah posameznih držav, za pridobitev in ohranjanje pravice do dajatev ter za izračun višine dajatev;".

6. V uvodni izjavi 14 Uredbe št. 883/2004 je navedeno:

„Te cilje je treba doseči zlasti s seštevanjem vseh dob, upoštevanih po različnih nacionalnih zakonodajah za pridobitev in ohranitev pravice do dajatev in za izračun višine dajatev, ter z zagotavljanjem dajatev različnim kategorijam oseb, za katere velja ta uredba."

7. Člen 1(t) Uredbe št. 883/2004 določa:

„‚zavarovalna doba' pomeni dobe plačevanja prispevkov, dobe zaposlitve ali samozaposlitve, opredeljene ali priznane kot zavarovalne dobe po zakonodaji, po kateri so bile dopolnjene ali se štejejo za dopolnjene, ter vsa obdobja, ki so obravnavana kot taka, če jih imenovana zakonodaja obravnava kot enakovredna zavarovalnim dobam".

8. Člen 6 Uredbe št. 883/2004, naslovljen „Seštevanje dob", določa:

„Razen če v tej uredbi ni določeno drugače, pristojni nosilec države članice, po zakonodaji katere so:

– pridobitev, ohranitev, trajanje ali ponovna pridobitev pravice do dajatev,

– zajetje v zakonodaji, ali

– dostop do ali izvzetje iz obveznega zavarovanja, prostovoljnega nadaljevanja zavarovanja ali prostovoljnega zavarovanja,

pogojeni z dopolnitvijo zavarovalnih dob, dob zaposlitve, samozaposlitve ali prebivanja, v potrebni meri upošteva zavarovalne dobe, dobe zaposlitve, samozaposlitve ali prebivanja, dopolnjene po zakonodaji katere koli druge države članice, kakor da bi bile dopolnjene po zakonodaji, ki jo uporablja." [11]

[11] Prej je člen 45(1) Uredbe št. 1408/71 v različici, spremenjeni in posodobljeni z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1992/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 (UL 2006, L 392, str. 1), določal: „Kadar zakonodaja države članice v sistemu, ki ni posebni sistem v smislu odstavkov 2 in 3, pogojuje pridobitev, ohranitev ali ponovno pridobitev pravice do dajatev z dopolnitvijo zavarovalnih dob ali dob prebivanja, pristojni nosilec te države članice po potrebi upošteva tudi zavarovalne dobe ali dobe prebivanja, dopolnjene po zakonodaji druge države članice v splošnem ali v posebnem sistemu ali v sistemu za zaposlene ali za samozaposlene osebe. V ta namen upošteva te dobe, kot če bi bile dopolnjene po zakonodaji, ki jo uporablja."

9. Člen 52(1) Uredbe št. 883/2004 [12] določa:

„1. Pristojni nosilec izračuna znesek dajatve, ki bi ga bilo treba izplačati:

(a) po zakonodaji, ki jo uporablja, samo kadar so pogoji za upravičenost do dajatev izpolnjeni izključno po nacionalni zakonodaji (neodvisna dajatev);

(b) z izračunom teoretičnega zneska in nato dejanskega zneska (sorazmerna dajatev) na naslednji način:

(i) teoretični znesek dajatve je enak dajatvi, ki bi jo oseba lahko zahtevala, če bi bile vse zavarovalne dobe in/ali dobe prebivanja, dopolnjene po zakonodajah drugih držav članic, dopolnjene po zakonodaji, ki jo uporablja, na dan dodelitve dajatve. Če po tej zakonodaji znesek ni odvisen od trajanja dopolnjenih dob, se ta znesek šteje za teoretični znesek;

(ii) pristojni nosilec nato določi dejanski znesek sorazmerne dajatve na podlagi teoretičnega zneska v sorazmerju med trajanjem dob, dopolnjenih pred nastopom zavarovalnega primera po zakonodaji, ki jo uporablja, in med skupnim trajanjem dob, dopolnjenih po zakonodajah vseh zadevnih držav članic pred nastopom zavarovalnega primera.“

10. V uvodni izjavi 2 Sklepa št. H6 z dne 16. decembra 2010 v zvezi z uporabo nekaterih načel glede seštevanja dob v skladu s členom 6 Uredbe (ES) št. 883/2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL 2011, C 45, str. 5; v nadaljevanju: Sklep št. H6) je navedeno:

„(2) Člen 6 Uredbe [št. 883/2004] določa načelo seštevanja dob. To načelo je treba uporabljati na enoten način, ki vključuje seštevanje dob, ki se po nacionalni zakonodaji štejejo le glede upravičenosti do dajatve ali njenega povečanja.“

11. Točki 1 in 2 Sklepa št. H6 določata:

„1. Vse zavarovalne dobe, bodisi dobe plačevanja prispevkov ali dobe, ki se po nacionalni zakonodaji obravnavajo kot enakovredne zavarovalnim dobam, izpolnjujejo opredelitev , zavarovalne dobe‘ za namene uporabe uredb [št. 883/2004] in [št. 987/2009].

2. Vse dobe zadevnega zavarovalnega primera po zakonodaji druge države članice se upoštevajo izključno z uporabo načela seštevanja dob iz člena 6 Uredbe [št. 883/2004] in člena 12 Uredbe [št. 987/2009]. Načelo seštevanja zahteva, da se dobe, ki jih sporoči druga država članica, seštejejo brez dvoma v njihovo kakovost.“

[12] Člen 52(1)(b) Uredbe št. 883/2004 je bil prej člen 46(2)(a) in (b) Uredbe št. 1408/71. Ta člen je določal: „Kadar so pogoji, ki jih zahteva zakonodaja države članice za upravičenost do dajatev, izpolnjeni šele z uporabo člena 45 in/ali člena 40(3), se uporabljajo naslednja pravila: (a) pristojni nosilec izračuna teoretični znesek dajatve, ki bi jo oseba lahko zahtevala, kakor da bi bile vse zavarovalne dobe in/ali dobe prebivanja, dopolnjene po zakonodaji držav članic, ki so za osebo veljale, dopolnjene v tej državi in po zakonodaji, ki jo uporablja na dan dodelitve dajatve. Če po tej zakonodaji znesek dajatve ni odvisen od trajanja dopolnjenih dob, se ta znesek obravnava kot teoretični znesek iz tega odstavka; (b) pristojni nosilec nato določi dejanski znesek dajatve na podlagi teoretičnega zneska iz prejšnjega pododstavka v sorazmerju med trajanjem zavarovalnih dob ali dob prebivanja, dopolnjenih pred nastopom zavarovalnega primera po zakonodaji, ki jo uporablja, in med skupnim trajanjem zavarovalnih dob ali dob prebivanja, dopolnjenih po zakonodajah vseh držav članic pred nastopom zavarovalnega primera.“

B. Pravo države članice

12. V predložitveni odločbi je naveden Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zakon z dne 17. decembra 1998 o pokojninah iz sklada za socialna zavarovanja, Dz. U. 2018, pozicija 1270, s spremembami; v nadaljevanju: pokojninski zakon). Iz predložitvene odločbe je razvidno, da lahko v skladu s poljskim pravom obdobja neplačevanja prispevkov, ki jih je mogoče upoštevati pri izračunu zneska dajatve, obsegajo največ tretjino prispevnih dob na Poljskem. [13]

II. Dejansko stanje in vprašanje za predhodno odločanje

13. Vprašanje za predhodno odločanje se nanaša le na izračun pokojninske dajatve zavarovane osebe, ki je večino zavarovalnih dob dopolnila v državi članici (Nizozemska), ki ni pristojna država članica (Poljska). V zvezi s pridobitvijo takih dajatev se ne postavlja nobeno vprašanje.

14. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Warszawie (zavod za socialno zavarovanje, I. oddelek v Varšavi, Poljska; v nadaljevanju: pokojninski organ [14]) je z odločbo z dne 24. februarja 2014 SC (zavarovani osebi) na podlagi določb pokojninskega zakona in Uredbe št. 883/2004 dodelil starostno pokojnino od 5. novembra 2013.

15. Za določitev pravice zavarovane osebe do starostne pokojnine je pokojninski organ uporabil naslednjo metodo. Najprej je določil število poljskih obdobij plačevanja prispevkov (104 mesece). Nato je v skladu s formulo, ki je v poljskem pravu določena v členu 5(2) pokojninskega zakona, v zavarovalni dobi upošteval poljska obdobja neplačevanja prispevkov (34 mesecev), v obsegu, ki ustreza tretjini poljskih obdobij plačevanja prispevkov. Nazadnje, ker zavarovana oseba na podlagi poljskih zavarovalnih dob ni dopolnila minimalne zavarovalne dobe, je zaradi pridobitve pravice do pokojnine k zavarovalni dobi SC, dopolnjeni na Poljskem, dodal obdobja plačevanja prispevkov, dopolnjena na Nizozemskem (269 mesecev).

16. Tako določena zavarovalna doba (domača obdobja plačevanja prispevkov + domača obdobja neplačevanja prispevkov + tuja obdobja plačevanja prispevkov) se je nato upoštevala pri izračunu teoretičnega zneska pokojnine na podlagi člena 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004. Vendar je bil dejanski znesek dajatve na podlagi člena 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004 izračunan sorazmerno glede na 138 mesecev poljskih zavarovalnih dob (obdobja plačevanja prispevkov, povečana za obdobja neplačevanja prispevkov, ki so omejena na tretjino domačih obdobij plačevanja prispevkov) in skupno 407 mesecev zavarovalnih dob na Poljskem in Nizozemskem. Na podlagi tega je bilo izračunano, da bi morala zavarovana oseba od teoretične pokojnine v višini 974,78 PLN prejeti 33,9 % tega zneska, to je 335,81 PLN.

17. Zavarovana oseba je zoper to odločbo vložila tožbo. V tožbi je med drugim predlagala, naj se pri izračunu upošteva več poljskih obdobij neplačevanja prispevkov, in trdila, da je pokojninski organ storil napako, ker ni upošteval sodbe Sodišča v zadevi Tomaszewska. [15] Sąd Okręgowy w Warszawie (regionalno sodišče v Varšavi, Poljska) je s sodbo z dne 19. novembra 2015 tožbo zavrnilo.

[13] Navedena omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino dobe plačevanja prispevkov očitno temelji na členu 5(2) zakona o pokojninskih zavarovanjih.

[14] Tudi „pristojni nosilec“ v skladu s členom 1(q) Uredbe št. 883/2004.

[15] Sodba z dne 3. marca 2011 (C-440/09, EU:C:2011:114).

18. Zavarovana oseba je zoper prvostopenjsko sodbo Sąd Okręgowy w Warszawie (regionalno sodišče v Varšavi) vložila pritožbo pri Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi, Poljska). Trdila je, da razlaga člena 45 Uredbe št. 1408/71 ni bila pravilna in da bi bilo treba na podlagi sodbe v zadevi Tomaszewska omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino izračunati na podlagi poljskih in nizozemskih obdobij plačevanja prispevkov. Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi), ki se je sklicevalo na sodbo v zadevi Tomaszewska, je v sodbi z dne 9. avgusta 2017 te trditve sprejelo in spremenilo izpodbijano sodbo.

19. Pokojninski organ je pri predložitvenem sodišču vložil kasacijsko pritožbo, s katero izpodbija sodbo Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi) v delu, v katerem je navedeno sodišče pokojninskemu organu naložilo, naj pri izračunu dajatve, ki jo je treba v skladu s členom 52(1)(b) Uredbe št. 883/2004 izplačati zavarovani osebi, upošteva več poljskih obdobij neplačevanja prispevkov. Pokojninski organ je ugovarjal zoper ugotovitev, da se „tretjina“ ne določi le glede na poljska obdobja plačevanja prispevkov, temveč glede na vsoto teh obdobij in obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Nizozemskem. Drugače povedano, pritožba se nanaša zgolj na izračun zneska pokojnine.

20. V predložitveni odločbi je navedeno, da pokojninski organ in zavarovana oseba zavzemata stališča, kot je opisano v nadaljevanju.

21. Zavarovana oseba se strinja s sodbo Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi). Trdi, da mora pokojninski organ pri določanju zneska dajatve, ki se mu mora izplačati, uporabiti člen 45 Uredbe št. 1408/71, kot je razložen v sodbi v zadevi Tomaszewska, ter da je pokojninski organ naredil napako, ko je upošteval le obdobja neplačevanja prispevkov v obsegu ene tretjine obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem. V skladu s sodbo v zadevi Tomaszewska naj bi moral upoštevati obdobja neplačevanja prispevkov v obsegu ene tretjine skupne dolžine obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem in na Nizozemskem.

22. Pokojninski organ trdi, prvič, da razlage člena 45 Uredbe št. 1408/71 ni mogoče uporabiti v postopku v glavni stvari, saj za to, da zavarovana oseba *pridobi* pravico do pokojnine, zadošča, da se poljskim zavarovalnim dobam (obdobjem plačevanja prispevkov ter obdobjem neplačevanja prispevkov v obsegu ene tretjine domačih obdobij plačevanja prispevkov) dodajo zavarovalne dobe, dopolnjene v drugi državi članici, v tem primeru na Nizozemskem. Po mnenju pokojninskega organa se sodba v zadevi Tomaszewska uporablja le, če se po uporabi metode izračuna zavarovalne dobe, kot je bila upoštevana v obravnavani zadevi, izkaže, da zavarovana oseba *ne* dosega minimalne zavarovalne dobe, zahtevane za *pridobitev* pokojnine. V postopku v glavni stvari pa naj bi zavarovana oseba ta prag dosegla z uporabo te formule (glej točko 15 teh sklepnih predlogov). Le če ta prag ni dosežen, naj bi se smela tuja obdobja plačevanja prispevkov prišteti domačim obdobjem plačevanja prispevkov in največji možni delež domačih obdobij neplačevanja prispevkov (tretjina prispevnih dob) izračunati na podlagi seštevka (domačih in tujih) zavarovalnih dob.

23. Drugič, sodba v zadevi Tomaszewska naj bi se nanašala na razlago člena 45(1) Uredbe št. 1408/71, ki mu ustreza člen 6 Uredbe št. 883/2004, in ne člena 52 Uredbe št. 883/2004. Po mnenju pokojninskega organa je člen 52 Uredbe št. 883/2004 določba, ki ureja postopek v glavni stvari.

24. Tretjič, uporaba razlage člena 45(1) Uredbe št. 1408/71, sprejete v sodbi v zadevi Tomaszewska, naj bi privedla do upoštevanja več poljskih obdobij neplačevanja prispevkov, kot je določeno v poljskem pravu, kar bi po eni strani vodilo k temu, da bi se iz poljskega sistema za

socialno varnost k dajatvi, dolgovani zavarovani osebi, prispevalo več, in po drugi strani k temu, da bi se prispevek iz zavarovalnega sistema druge države članice, v katerega je zavarovana oseba prispevke plačevala veliko dlje kot v poljski sistem, in sicer nizozemskega sistema, zmanjšal.

25. Četrtič, iz točke 2 Sklepa št. H6[16] naj bi izhajalo, da se dobe, dopolnjene pri zavarovalnih institucijah drugih držav članic, seštejejo ne glede na njihovo kakovost, zato naj poljske zavarovalne institucije ne bi bilo mogoče zavezati, da upošteva več domačih zavarovalnih dob (zaradi prištevanja tujih dob), kot to izhaja iz nacionalne zakonodaje.

26. Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) je glede na to nestrinjanje predložilo to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba člen 52(1)(b) Uredbe [št. 883/2004] razlagati tako, da pristojni nosilec:

(a) v skladu z nacionalno zakonodajo upošteva obdobja neplačevanja prispevkov, ki ne presegajo tretjine seštevka obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih v skladu z nacionalno zakonodajo in zakonodajo drugih držav članic, tako pri določitvi teoretičnega (i) kot tudi dejanskega zneska dajatve (ii); ali

(b) v skladu z nacionalno zakonodajo upošteva obdobja neplačevanja prispevkov, ki ne presegajo tretjine seštevka obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih v skladu z nacionalno zakonodajo in zakonodajo drugih držav članic, samo pri določitvi teoretičnega (i), ne pa tudi pri določitvi dejanskega zneska dajatve (ii); ali

(c) pri določanju teoretičnega (i) in dejanskega zneska pokojnine (ii) ne upošteva zavarovalnih dob v drugi državi članici pri izračunu omejitve obdobij neplačevanja prispevkov, določenih v nacionalni zakonodaji?“

27. Sodišču so pisna stališča predložili pokojninski organ, Češka republika, madžarska in poljska vlada ter Evropska komisija. Obravnave ni bilo.

III. Odgovor na vprašanje za predhodno odločanje

A. Uvodna pojasnila

28. Prvič, pomembno je ugotoviti, da drži trditev pokojninskega organa, da se za postopek v glavni stvari ne uporablja Uredba št. 1408/71, temveč Uredba št. 883/2004 kot predpis, ki se uporablja *ratione temporis*.[17] To pa ne pomeni, da sodna praksa Sodišča, ki se nanaša na Uredbo št. 1408/71, ni upoštevna za rešitev spora o glavni stvari, saj so v Uredbi št. 883/2004 določbe, ki so nasledile določbe iz Uredbe št. 1408/71.[18]

29. Drugič, za postopek v glavni stvari se uporablja člen 52(1) Uredbe št. 883/2004, ki se nanaša na izračun pokojninske dajatve, člen 6 Uredbe št. 883/2004 pa se nanaša na njeno pridobitev.

[16] Glej točko 11 teh sklepnih predlogov.

[17] Opomba 6 teh sklepnih predlogov.

[18] Opomba 6 teh sklepnih predlogov.

30. Tretjič, trditev pokojninskega organa, da se sodba v zadevi Tomaszewska [19] ne uporablja za postopek v glavni stvari, ker se nobeno vprašanje ne postavlja glede *pridobitve* pravice zavarovane osebe do pokojnine (glej točko 22 teh sklepnih predlogov), ni utemeljena. Kot je razloženo v nadaljevanju (glej točke 39 do 49), sodbe v zadevi Tomaszewska ni mogoče razlagati tako, da je načelo seštevanja omejeno zgolj na pridobitev pravice do pokojnine v skladu z Uredbo št. 883/2004. [20]

31. Četrtič, obdobja neplačevanja prispevkov, ki so določena v poljskem pravu in ki so sporna v postopku v glavni stvari, tvorijo „zavarovalno dobo“, kot je opredeljena v členu 1(t) Uredbe št. 883/2004. Zdi se, da ni dvoma, da so obdobja neplačevanja prispevkov v skladu s členom 1(t) Uredbe št. 883/2004 enakovredna zavarovalni dobi. [21] Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso države članice ostanejo pristojne za določitev pogojev, ki se zahtevajo za pridobitev dajatev socialne varnosti, čeprav so ti strožji, če sprejeti pogoji med delavci Unije ne povzročajo nobene očitne ali prikrite diskriminacije. [22]

32. Petič, opozoriti je treba na naslednja poglavitna načela, ki urejajo postopek v glavni stvari in jih je Sodišče nedavno izpostavilo v sodbi Crespo Rey. [23]

„[…] spomniti [je treba], da Uredba št. 883/2004 ne določa skupnega sistema socialne varnosti, ampak dopušča različne nacionalne sisteme in je namenjena zgolj zagotovitvi koordinacije med njimi. Tako v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča države članice obdržijo pristojnost za ureditev svojih sistemov socialne varnosti […]

[…] Zato se, ker ni harmonizacije na ravni Unije, z zakonodajo vsake države članice določijo med drugim pogoji za pridobitev pravice do dajatev […]

Države članice morajo ob izvajanju te pristojnosti vseeno spoštovati pravo Unije, zlasti določbe Pogodbe DEU o svoboščini, priznani vsakemu državljanu Unije, da se giblje in prebiva na ozemlju držav članic“. [24]

33. Šestič, glede trditev pokojninskega organa, ki temeljijo na Sklepu št. H6, navedenem v točki 25 teh sklepnih predlogov, je treba ugotoviti, da navedeni sklep razlaga člen 6 Uredbe št. 883/2004, in ne člen 52 Uredbe št. 883/2004. Zato se bom v teh sklepnih predlogih na Sklep št. H6 skliceval le v delu, v katerem se posredno nanaša na vprašanja, ki se postavljajo v postopku v glavni stvari. [25]

[19] Sodba z dne 3. marca 2011 (C-440/09, EU:C:2011:114, točka 12).

[20] Sodba z dne 5. decembra 2019, Bocero Torrico in Bode (C-398/18 in C-428/18, EU:C:2019:1050, točka 33), in sklepni predlogi generalnega pravobranilca G. Hogana v teh združenih zadevah (EU:C:2019:596, točka 37).

[21] Glej tudi točko 1 Sklepa št. H6, točka 11 teh sklepnih predlogov, in sodbo z dne 18. aprila 2013, Mulders (C-548/11, EU:C:2013:249, točka 37 in navedena sodna praksa).

[22] Sodba z dne 3. marca 2011, Tomaszewska (C-440/09, EU:C:2011:114, točka 24 in navedena sodna praksa).

[23] Sodba z dne 28. junija 2018 (C-2/17, EU:C:2018:511, točke od 45 do 47 in navedena sodna praksa).

[24] Prav tam. V zvezi s pristojnostjo držav članic na področju socialne varnosti glej tudi člen 153(4) PDEU.

[25] Opozoriti je treba, da je Sklep št. H6 „akt za izvajanje uredb št. 883/2004 in št. 987/2009. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba izvedbene akte ali akte za uporabo kolikor je mogoče razlagati v skladu z določbami temeljnega akta (glej v tem smislu sodbi z dne 14. maja 2009, Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely, C-161/08, EU:C:2009:308, točka 38, in z dne 19. julija 2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, točka 34).“ Glej sodbo z dne 4. septembra 2019, Bundesagentur für Arbeit, Familienkasse Baden-Württemberg West (C-473/18, EU:C:2019:662, točka 30).

34. Ne glede na teh šest točk ugotavljam, da je med tremi možnostmi, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, možnost, navedena v točki (b), v skladu s pravom Unije, kot je navedeno v pisnem stališču madžarske vlade. Tako ugotavljam glede na naslednje splošno načelo, katerega primer izpeljave je razložen v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca J. Mazáka v zadevi Bergström. [26]

„Načelo seštevanja je eno od temeljnih načel, ki urejajo koordinacijo sistemov socialnega varstva držav članic v Uniji, s katerim naj bi se zagotovilo, da zaradi izvrševanja pravice do prostega gibanja, podeljene s Pogodbo, delavec ne ostane brez ugodnosti socialnega varstva, ki bi jih lahko zahteval, če bi vso svojo poklicno kariero opravljal v eni sami državi članici. Taka posledica bi lahko delavca Unije odvrnila od uveljavljanja pravice do prostega gibanja in bi zato pomenila oviranje te svoboščine.“ [27]

35. Kot trdi eden od pravnih teoretikov, je „načelo seštevanja zavarovalnih dob eden najstarejših dosežkov mednarodnega prava socialne varnosti“ in je vključeno v Konvencijo št. 48 Mednarodne organizacije dela iz leta 1935. [28] Možnost (c) iz predložitvene odločbe na drugi strani ni v skladu s tem načelom in je ni mogoče sprejeti.

36. Tako je, ker je logična posledica možnosti (c) splošna izključitev načela seštevanja iz izračuna omejitve obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino in s tem tudi tega elementa pokojninskih dajatev zavarovane osebe, saj se v skladu s točko (c) prispevki, plačani v državi gostiteljici Nizozemski, ne upoštevajo v nobenem koraku tega izračuna, niti pri izračunu teoretične vrednosti pokojnine zavarovane osebe v skladu s členom 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004 niti pri izračunu njene dejanske vrednosti v skladu s členom 52(1)(b)(ii) navedene uredbe. To ne bi bilo v skladu s temeljnim statusom načela seštevanja, kot je opredeljeno v členu 6 Uredbe št. 883/2004, pri izvajanju te uredbe.

37. Poleg tega v okviru možnosti (c) poljski zakon, ki določa omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino, ni v skladu z načelom enakega obravnavanja na podlagi državljanstva iz člena 4 Uredbe št. 883/2004, saj bi v praksi negativno vlival na veliko večino zavarovanih oseb, ki uresničujejo pravice do prostega gibanja. Trditev pokojninskega organa, da so poljska pravila izračunavanja obdobij neplačevanja prispevkov v skladu s pravom Unije zato, ker se uporabljajo enako za delavce migrante in nemigrante, je treba zavrniti. Če bi se namreč pravilo seštevanja popolnoma izključilo, bi omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino privedla do tega, da bi poljski državljani laže nabrali veliko število teh dob, delavci migranti, ki uresničujejo pravice do prostega gibanja, pa težje, zaradi česar bi nastala nevarnost, da bi bilo pravilo v škodo zadnjenavedenih. [29] Tak položaj bi bilo treba upravičiti z uresničevanjem cilja v splošnem interesu, pri čemer bi moral biti izpolnjen pogoj, da bi bilo poljsko izključevanje obdobij

[26] Sodba z dne 15. decembra 2011, Bergström (C-257/10, EU:C:2011:839), in sklepni predlogi generalnega pravobranilca J. Mazáka v tej zadevi (EU:C:2011:407). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Dumont de Chassart (C-619/11, EU:C:2012:805, točka 50).

[27] Sodba z dne 15. decembra 2011 (EU:C:2011:839), in sklepni predlogi generalnega pravobranilca J. Mazáka v zadevi Bergström (C-257/10, EU:C:2011:407, točka 39). Glej sodbo z dne 20. januarja 2005, Salgado Alonso (C-306/03, EU:C:2005:44, točki 28 in 29). Glej tudi, na primer, sodbi z dne 3. marca 2011, Tomaszewska (C-440/09, EU:C:2011:114, točka 30), in z dne 14. marca 2019, Vester (C-134/18, EU:C:2019:212, točka 33).

[28] Fuchs, M., in Cornelissen, R., (ur.), *EU Social Security Law*, Nomas, 2015, str. 33. Konvencija je na voljo na spletnem naslovu https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C048. Člen 2 na primer navaja, da se zavarovalne dobe „seštevajo“.

[29] Sodba z dne 5. decembra 2019, Bocero Torrico in Bode (C-398/18 in C-428/18, EU:C:2019:1050, točka 41 in navedena sodna praksa). Za primere posredne diskriminacije v okviru enakega obravnavanja, kot je varovano s členom 3(1) Uredbe št. 1408/71, glej sodbi z dne 25. junija 1997, Mora Romero (C-131/96, EU:C:1997:317), in z dne 21. februarja 2008, Klöppel (C-507/06, EU:C:2008:110).

plačevanja prispevkov, dopolnjenih v drugih državah članicah, pri določanju omejitve obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino primerno za uresničitev tega cilja in ne bi presegalo tega, kar je potrebno za njegovo uresničitev. [30]

38. Zato se v zvezi s tem postavlja vprašanje, ali pravo Unije zahteva, da pokojninski organ pri izračunu omejitve obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino, kot je določena v poljskem pravu, poleg 104 mesecev obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem, upošteva še 269 mesecev obdobij plačevanja prispevkov v državi gostiteljici, dopolnjenih na Nizozemskem. Ali je treba na podlagi prava Unije in zlasti člena 52(1) Uredbe št. 883/2004 višino te omejitve določiti izključno na podlagi obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem, kot trdita pokojninski organ in poljska vlada, ali jo je treba vezati na seštevek obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih tako na Poljskem kot na Nizozemskem, kot trdijo Evropska komisija, Republika Češka in do neke mere madžarska vlada?

B. Področje uporabe sodbe v zadevi Tomaszewska

39. V jedru spora med strankama je področje uporabe odločitve sodišča v sodbi v zadevi Tomaszewska z dne 3. marca 2011. [31] Ali je bila v navedeni zadevi uporaba načela seštevanja omejena na odločanje o tem, ali se pokojnina *pridobi* ali ne, kot trdijo pokojninski organ, poljska vlada in deloma madžarska vlada, ali pa velja načelo seštevanja tudi za *izračun* teh dajatev, kot trdita Komisija in Republika Češka?

40. Sodba v zadevi Tomaszewska sicer ne daje jasnega odgovora na to vprašanje, vendar se v sodni praksi Sodišča ne najde veliko podpore za omejevanje načela seštevanja na pridobitev pravice do pokojnine. Prav tako tega ne podpirajo besedilo Uredbe št. 883/2004, njen namen ali primarno pravo Unije.

41. V zadevi Tomaszewska tožeča stranka ni mogla dokazati, da je dopolnila obvezno minimalno zavarovalno dobo 30 let, ki jo predpisuje zakonodaja države članice, na Poljskem, zato se je spor med tožečo stranko in pokojninskim organom nanašal na pridobitev pravice do pokojnine, ki spada na področje uporabe člena 45(1) Uredbe št. 1408/71 (ki mu ustreza člen 6 Uredbe št. 883/2004), in ne na izračun višine dajatev, kot ga določa člen 46 Uredbe št. 1408/71, ki je določba predhodnica člena 52 Uredbe št. 883/2004. [32]

42. Sodišče je v sodbi v zadevi Tomaszewska opozorilo, da države članice ostanejo pristojne za določitev pogojev, ki se zahtevajo za pridobitev dajatev socialne varnosti, čeprav so ti strožji, če sprejeti pogoji med delavci Unije ne povzročajo nobene očitne ali prikrite diskriminacije. [33] Sodišče je razsodilo, da je ureditev, ki jo uvaja Uredba št. 1408/71, le sistem koordinacije, ne pa harmonizacije, in da se nanaša predvsem na določitev zakonodaje o socialni varnosti, ki se uporablja za zaposlene in samozaposlene osebe, ki uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja. [34]

[30] Sodba z dne 5. decembra 2019, Bocero Torrico in Bode (C-398/18 in C-428/18, EU:C:2019:1050, točka 43 in navedena sodna praksa).

[31] C-440/09, EU:C:2011:114.

[32] Prav tam, točka 22 in navedena sodna praksa.

[33] Prav tam, točka 24 in navedena sodna praksa.

[34] Prav tam, točka 25 in navedena sodna praksa. V zvezi s poglavitnimi načeli, ki urejajo Uredbo št. 883/2004, to je ukrep za koordinacijo sistemov socialne varnosti držav članic, glej sodbi z dne 28. junija 2018, Crespo Rey (C-2/17, EU:C:2018:511, točke od 45 do 47, povzete v točki 32 teh sklepnih predlogov), in z dne 14 marca 2019, Vester (C-134/18, EU:C:2019:212, točke od 29 do 33).

43. Sodišče je poudarilo, da je za tak sistem značilno, da se pogoji, na podlagi katerih se določijo delovne in zavarovalne dobe, razlikujejo glede na državo članico, v kateri je zadevni delavec opravljal svojo dejavnost. V skladu s členom 1(r) Uredbe št. 1408/71 (postal člen 1(t) Uredbe št. 883/2004) so ti pogoji opredeljeni izključno z zakonodajo države članice, na podlagi katere so bile zadevne dobe dopolnjene.[35] Nato je bilo poudarjeno, da pa „morajo države članice pri določitvi navedenih pogojev spoštovati pravo Unije in zlasti cilj, ki ga uresničuje Uredba št. 1408/71, ter načela, na katerih ta temelji“.[36] Cilj Uredbe št. 1408/71 je, kot je navedeno v njenih drugi in četrti uvodni izjavi, zagotoviti prosto gibanje zaposlenih in samozaposlenih oseb v Evropski uniji in pri tem upoštevati posebnosti posameznih nacionalnih zakonodaj o socialni varnosti.[37]

44. Sodišče je nato v sodbi v zadevi Tomaszewska razsodilo, da Uredba št. 1408/71, kot to zlasti izhaja iz njene pete, šeste in desete uvodne izjave, „določa načelo enakega obravnavanja vseh delavcev držav članic v različnih nacionalnih zakonodajah ter želi kar najbolj zagotoviti enako obravnavanje vseh delavcev, zaposlenih na ozemlju države članice, in preprečiti kaznovanje delavcev, ki uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja“.[38]

45. Medtem ko je Sodišče večkrat poudarilo, da se postopek v glavni stvari nanaša le na pridobitev pravice do starostne pokojnine,[39] je glede načela seštevanja prišlo do naslednje splošnejše ugotovitve.

„[…] načelo seštevanja zavarovalnih dob, dob prebivanja ali zaposlitve, kot ga določa člen 42(a) ES [postal člen 48(a) (5) PDEU] [je] eno od temeljnih načel uskladitve sistemov socialne varnosti držav članic na ravni Unije, katerega namen je zagotoviti, da zaradi uresničevanja pravice do prostega gibanja, podeljene s Pogodbo ES, delavcu niso odvzete pravice glede socialne varnosti, ki bi jih imel, če bi celotno kariero delal v eni sami državi članici. Taka posledica bi lahko delavca Unije dejansko odvrnila od uresničevanja pravice do prostega gibanja in bi zato pomenila oviro za to svoboščino“.[40]

46. Sodišče je poudarilo, da je člen 45 Uredbe št. 1408/71, določba, ki je bila sporna v sodbi v zadevi Tomaszewska, primer izvajanja načela seštevanja zavarovalnih dob, dob prebivanja ali zaposlitve, kot ga določa člen 42(a) ES.[41]

35 Prav tam, točka 26.

36 Prav tam, točka 27.

37 Prav tam, točka 28.

38 Prav tam, skupaj z navedeno sodno prakso.

39 Prav tam, točke 29, 31, 32, 34, 36.

40 Prav tam, točka 30 in navedena sodna praksa. Glej nedavno v zvezi s slabšim položajem delavca migranta v primerjavi z delavcem, ki je celo delovno dobo dopolnil v zadevni državi članici, sodbo z dne 28. junija 2018, Crespo Rey (C-2/17, EU:C:2018:511, točka 69). Glej podobno tudi sodbo z dne 23. januarja 2020, Bundesagentur für Arbeit (C-29/19, EU:C:2020:36, točka 33).

41 Prav tam.

47. Čeprav je mogoče šteti, da sodba v zadevi Tomaszewska ni odločilnega pomena za vprašanje uporabe načela seštevanja za izračun dajatev socialne varnosti, pa je širša sodna praksa Sodišča jasnejša. Sodba Sodišča v zadevi Dumont de Chassart [42] je nedvoumna glede upoštevnosti načela seštevanja za izračun dajatev. V tej sodbi je Sodišče razsodilo tako:

„Poleg tega je treba spomniti, da je bila Uredba št. 1408/71 sprejeta na podlagi člena 51 Pogodbe EGS (postal člen 51 Pogodbe ES, ta pa je po spremembi postal člen 42 ES in nato člen 48 PDEU), v skladu s katerim je Svet Evropske unije pristojen za sprejetje takih ukrepov glede socialne varnosti, kakršni so potrebni za zagotovitev prostega gibanja delavcev, tako da vzpostavi ureditev, ki delavcem migrantom in njihovim vzdrževancem za pridobitev in ohranjanje pravice do dajatev ter za izračun višine dajatev zagotavlja seštevanje ‚vseh dob', ki se upoštevajo po zakonodajah posameznih držav".

48. Osrednje mesto načela seštevanja pri izračunu dajatev socialne varnosti je poleg tega izraženo v členu 48(a) PDEU (točka 5 teh sklepnih predlogov). Sodišče je namreč opozorilo, da „člen 48 PDEU […] določa, da Evropski parlament in Svet Evropske unije na področju socialne varnosti sprejmeta ‚takšne ukrepe […], kakršni so potrebni za zagotovitev prostega gibanja delavcev' zlasti z vzpostavitvijo ureditve, ki zaposlenim in samozaposlenim delavcem [migrantom] zagotavlja , seštevanje vseh dob, ki se upoštevajo po zakonodajah posameznih držav'. Taka ureditev seštevanja dob je bila uvedena z Uredbo št. 1408/71 in pozneje z Uredbo št. 883/2004." [43] Pomen seštevanja se odraža tudi v uvodni izjavi 14 Uredbe št. 883/2004 (točka 6 teh sklepnih predlogov), ki se posebej nanaša na pomen seštevanja za „izračun višine dajatev". K temu je mogoče dodati še uvodno izjavo 2 Sklepa št. H6. Kot je bilo opozorjeno v točki 10 teh sklepnih predlogov, je v njej navedeno, da je seštevanje upoštevno za „povečanj[e] [dajatve]".

49. Tako je treba trditve v pisnih stališčih poljske vlade, pokojninskega organa in madžarske vlade, da sodba v zadevi Tomaszewska ni upoštevna za razlago člena 52(1) Uredbe št. 883/2004, zavrniti, saj je v sodbi v zadevi Tomaszewska podana široka opredelitev načela seštevanja. Pisno stališče Komisije je v zvezi s tem pravilnejše, ker priznava posredno upoštevnost sodbe v zadevi Tomaszewska za postopek v glavni stvari. [44]

C. Utemeljitev izbire možnosti (b) predložitvenega sodišča

50. Zakaj je treba torej ob vsem navedenem ugotoviti, da je, tako kot trdi tudi madžarska vlada, ključ za rešitev spora o glavni stvari druga izmed možnosti, ki jih je predlagalo predložitveno sodišče, torej možnost (b), in ne prva možnost (a), glede na ključen pomen načela, da zavarovanim

[42] Moj poudarek. Sodba z dne 21. februarja 2013, Dumont de Chassart (C-619/11, EU:C:2013:92, točka 52), ki se sklicuje na sodbo z dne 15. decembra 2011, Bergström (C-257/10, EU:C:2011:839, točka 42). Vloga seštevanja pri izračunu pokojninskih dajatev je bila pojasnjena v točki 4 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa v zadevi Koschitzki (C-30/04, EU:C:2005:272). Glej tudi točko 45 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca N. Jääskinena v zadevi Reichel-Albert (C-522/10, EU:C:2012:114), v kateri generalni pravobranilec opozarja, da je eno od glavnih načel, ki jim je treba slediti pri razlagi uredbe, predhodnice Uredbe št. 883/2004, kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, to, da „na področju socialne varnosti zavarovanci ne morejo zahtevati, naj njihova preselitev v drugo državo članico ne vpliva na vrsto ali *višino* dajatev, do katerih so bili upravičeni v državi izvora". Moj poudarek.

[43] Sodba z dne 4. julija 2013, Gardella (C-233/12, EU:C:2013:449, točka 34).

[44] Člen 5 Uredbe št. 883/2004 lahko za postopek v glavni stvari ni upošteven. Tako je, ker je v uvodni izjavi 10 te uredbe navedeno, da načela, ki se odražajo v členu 5, „ne sme[jo] posegati v načelo seštevanja zavarovalnih dob, dob zaposlitve, samozaposlitve ali stalnega prebivanja, dopolnjenih po zakonodaji druge države članice, in dob, dopolnjenih po zakonodaji pristojne države članice". Glej analizo v Fuchs, M., in Cornelissen, R., (ur.) EU Social Security Law, Nomos, 2015, str. 123. Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Hogana v združenih zadevah Bocero Torrico in Bode (C-398/18 in C-428/18, EU:C:2019:596, točka 44).

osebam, ki so uresničevale pravico do prostega gibanja, ne smejo biti kratene ugodnosti socialnega varstva, do katerih bi bili upravičeni, če bi svojo celotno delovno dobo dopolnili v eni sami državi članici.[45]

51. Poudariti je treba, da Uredba št. 883/2004, kot tudi njena predhodnica Uredba št. 1408/71, ne določa enotnega sistema socialne varnosti, ampak omogoča ohranjanje ločenih nacionalnih ureditev. Njen namen je zagotoviti usklajenost sistemov.[46] Kot je navedel generalni pravobranilec N. Jääskinen, „[d]ejstvo, da ima lahko uveljavljanje svobode gibanja na tem področju učinek, ki ni nevtralen, to je, da lahko odvisno od primera pripelje do ugodnejšega oziroma manj ugodnega ali celo slabšega položaja, je neposredna posledica tega, da so bile razlike med zakonodajami držav članic ohranjene“.[47]

52. Natančneje, možnost (b) predložitvenega sodišča je bila izbrana na podlagi ustaljene sodne prakse v zvezi z določbo predhodnico člena 52(1) Uredbe št. 883/2004, to je členom 46(2) Uredbe št. 1408/71, besedila člena 52(1)(b)(i) in (ii) Uredbe št. 883/2004, namenov in ciljev zadnjenavedenih določb in njunega sobesedila.[48]

53. Kot je bilo pojasnjeno v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa v zadevi Koschitzki,[49] je izračun teoretičnega zneska na podlagi člena 46(2)(a) Uredbe št. 1408/71, ki je postal člen 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004, dejansko primer seštevanja. Sodišče je razsodilo, da je treba člen 46(2) Uredbe št. 1408/71 in posledično člen 52(1) Uredbe št. 883/2004 „razlagati ob upoštevanju cilja, postavljenega s členom 48 PDEU, iz katerega zlasti izhaja, da delavci migranti ne smejo utrpeti znižanja zneska svojih socialnovarstvenih dajatev zato, ker so izvrševali pravico do prostega gibanja“.[50] Drugače povedano, teoretični znesek mora biti „izračunan, kot da bi zavarovana oseba vso poklicno dejavnost opravil izključno v zadevni državi članici“.[51] To v zvezi s postopkom v glavni stvari pomeni, da je treba pri izračunu omejitve obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino za namen določanja teoretičnega zneska v skladu s členom 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004 poleg obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem, upoštevati tudi obdobja plačevanja prispevkov, dopolnjena na Nizozemskem.

54. Člen 52(1)(b) Uredbe št. 883/2004 odraža zakonodajno izbiro, ki se uporablja, ko v okviru zakonodaje države članice zavarovančeva pravica do pokojnine ne nastopi, če se ne upoštevajo zavarovalne dobe, dopolnjene v drugi državi članici,[52] kar je podano v postopku v glavni stvari (glej točko 15 zgoraj). Kot sem že navedel, je prvi korak postopka, torej izračuna teoretičnega zneska dajatve v skladu s členom 52(b)(i) Uredbe št. 883/2004, *seštevanje*. Drugi korak v skladu s členom 52(1)(b)(ii) navedene uredbe je izračun sorazmerne dajatve, imenovan

45 Glej primer, naveden v točki 34 teh sklepnih predlogov.

46 Točka 42 teh sklepnih predlogov.

47 Sklepni predlogi generalnega pravobranilca N. Jääskinena v zadevi Reichel-Albert (C-522/10, EU:C:2012:114, točka 45). Glej nedavno na primer sodbo z dne 19. marca 2019, Vester (C-134/18, EU:C:2019:212, točka 32 in navedena sodna praksa).

48 Glej na splošno analizo pravil razlage ukrepov Unije v mojih sklepnih predlogih v zadevi Pinckernelle (C-535/15, EU:C:2016:996, točke od 35 do 70).

49 C-30/04, EU:C:2005:272, točka 4. Glej tudi točko 23 sodbe Sodišča z dne 17. decembra 1998, Lustig (C-244/97, EU:C:1998:619): „[…] Pogodba ES določa seštevanje vseh dob, ki se upoštevajo po zakonodajah posameznih držav, ne le za pridobitev in ohranjanje pravice do dajatev, ampak tudi za njihov izračun.“

50 Sodba z dne 21. februarja 2013, Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, točka 43 in navedena sodna praksa). Glej tudi točko 50.

51 Prav tam, točka 41 in navedena sodna praksa.

52 Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca F. G Jacobsa v zvezi s členom 46(2) Uredbe št. 1408/71 v zadevi Stinco in Panfilo (C-132/96, EU:C:1997:436, točka 4).

porazdelitev.[53] Smisel seštevanja in porazdelitve je zagotoviti, da dajatev odraža dolžino delovne dobe, ki jo je zavarovana oseba dopolnila v državi članici, ki plačuje zadevni delež pokojnine.[54] Kot je poudarjeno v pisnem stališču pokojninskega organa, vsaka država članica plača sorazmerni delež pokojnine, izračunan glede na zavarovalne dobe, dopolnjene v skladu z *njeno* zakonodajo (moj poudarek). Tako naj bi države članice plačevale le za zavarovalne dobe, dopolnjene na njihovih ozemljih, ne pa tudi za zavarovalne dobe, dopolnjene v drugih državah članicah. Kot trdi poljska vlada v svojem pisnem stališču, mora znesek plačanih dajatev stvarno odražati znesek plačanih prispevkov in zavarovalne dobe, dopolnjene na Poljskem.

55. Kot je opozoril generalni pravobranilec N. Fennelly, je dejanski znesek dajatve sorazmerni delež teoretičnega zneska, ki ustreza sorazmernemu deležu zavarovančeve skupne zavarovalne dobe ali dobe prebivanja, ki jo je ta *dejansko dopolnil* v zadevni državi članici.[55] V skladu s pravilom, ki je zdaj povzeto v členu 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004, se dejanski znesek pokojnine določi na podlagi teoretičnega zneska v sorazmerju med trajanjem zavarovalnih dob, dopolnjenih v zadevni državi članici, in skupnim trajanjem zavarovalnih dob, dopolnjenih v vseh državah članicah.

56. Sodna praksa na splošno čim bolj povečuje število elementov, upoštevnih za izračun teoretičnega zneska,[56] kar je v sodni praksi opredeljeno kot način zagotavljanja, da delavci ne izgubijo ugodnosti socialnega varstva zaradi uresničevanja pravice do prostega gibanja. Glede teoretičnega zneska velja, da je „neposredni učinek člena 46(2)(a) [Uredbe št. 1408/71] ta, da ga je treba izračunati tako, kot da je bila zavarovana oseba zaposlena izključno v zadevni državi članici“.[57]

57. Vendar je namen člena 46(2)(b) Uredbe št. 1408/71 in posledično člena 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004 drugačen. Sodišče je razsodilo:

„Čeprav je cilj izračuna, ki ga je treba opraviti na podlagi točke (a), zagotoviti delavcu maksimalen teoretični znesek, ki bi ga lahko zahteval, če bi bile vse zavarovalne dobe dopolnjene v zadevni državi članici, ima izračun iz točke (b) drugačen namen. Slednja določba je namenjena zgolj razdelitvi bremena dajatve med institucije zadevnih držav članic sorazmerno z dolžino zavarovalnih dob, dopolnjenih v posamezni državi članici pred nastankom zavarovalnega primera.“[58]

[53] Prav tam, točka 5. Generalni pravobranilec F. G. Jacobs navaja ta primer: „Če je torej oseba delala v državi članici A 10 let in v državi članici B 20 let, bi bila na podlagi člena 46(2) v državi članici A upravičena do ene tretjine dajatve, ki bi jo lahko zahtevala, če bi tam delala 30 let, čeprav v skladu z zakonodajo države članice A ne bi bila upravičena do pokojnine za zavarovalno dobo desetih let (ker je ta država na primer zahtevala, da so vlagatelji tam delali 15 let).“ Glej nedavno sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Hogana v združenih zadevah Bocero Torrico in Bode (C-398/18 in C-428/18, EU:C:2019:596, točka 39).

[54] Prav tam, točka 49.

[55] Glej točko 7 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca N. Fennellyja v zadevi Lustig (C-244/97, EU:C:1998:419) v zvezi s predhodnikom člena 52(1)(b) Uredbe št. 883/2004, in sicer členom 46(2)(b) Uredbe št. 1408/71. Moj poudarek.

[56] Na primer sodbe z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172); z dne 23. septembra 1982, Besem (274/81, EU:C:1982:315); z dne 18. februarja 1992, Di Prinzio (C-5/91, EU:C:1992:76); z dne 24. septembra 1998, Stinco in Panfilo (C-132/96, EU:C:1998:427), in z dne 21. februarja 2013, Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86). Vsekakor glej sodbo z dne 21. julija 2005, Koschitzki (C-30/04, EU:C:2005:492). Za nadaljnja pravila za izračun teoretičnega in dejanskega zneska pokojnin glej člen 43(1) Uredbe št. 987/2009 in v njem navedeno sklicevanje na člen 12(3), (4), (5) in (6) te uredbe. Te določbe se v postopku v glavni stvari ne zdijo upoštevne.

[57] Sodba z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172, točka 10). Glej nedavno na primer sodbo z dne 3. oktobra 2002, Barreira Pérez (C-347/00, EU:C:2002:560, točka 28), in sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Zaniewicz-Dybeck (C-189/16, EU:C:2017:329, točka 51), ki se sklicujejo na sodbo z dne 21. julija 2005, Koschitzki (C-30/04, EU:C:2005:492, točka 28).

[58] Sodba z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172, točka 11). Poudarjeno v izvirniku.

58. Cilj izračuna porazdelitve je ohraniti ravnovesje bremena dajatev med državami članicami.[59] Kot trdi eden od vodilnih pravnih teoretikov, je „*nasprotje* načela seštevanja načelo sorazmernega izračunavanja. V skladu s tem načelom mora vsak pristojni nosilec plačati le delež dajatve v sorazmerju z upoštevnimi obdobji, dopolnjenimi v okviru nacionalne zakonodaje na področju socialne varnosti (kot primer glej člen 52 Uredbe št. 883/2004)“.[60]

59. Tako trditve Komisije, da uporaba te metode prikrajša zavarovane osebe, ki so uresničevale svojo pravico do prostega gibanja, kot je priznana v sodni praksi, ni mogoče sprejeti. Ta trditev ne upošteva ključne razlike med členom 52(1)(b)(i) in členom 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004.

60. Komisija se v podporo svojemu stališču na primer sklicuje na sodbo Sodišča v zadevi Zaniewicz-Dybeck,[61] vendar je ta sodba za postopek v glavni stvari upoštevna le v delu, v katerem je navedeno, da je treba seštevanje uporabiti pri izračunu teoretičnega zneska, toda tega pojasnila Sodišče ni razširilo tudi na dejanski znesek.

„V takem primeru člen 46(2)(a) Uredbe št. 1408/71 določa, da pristojni nosilec izračuna teoretični znesek dajatve, do katere ima zadevna oseba pravico, kot če bi bile vse delovne dobe, ki jih je dopolnila v različnih državah članicah, dopolnjene v državi članici pristojnega nosilca. Pristojni nosilec nato v skladu z odstavkom 2(b) tega člena določi dejanski znesek dajatve na podlagi teoretičnega zneska v sorazmerju med trajanjem zavarovalnih dob in/ali dob prebivanja v državi članici pristojnega nosilca ter med skupnim trajanjem zavarovalnih dob in/ali dob prebivanja, dopolnjenih v različnih državah članicah. To je metoda sorazmernega izračuna.“[62]

61. Komisija se v svojem pisnem stališču opira tudi na sodbo v zadevi Barreira Pérez[63] zaradi vključitve obdobij neplačevanja prispevkov, ki se izračunajo glede na seštevek nizozemskih in poljskih obdobij plačevanja prispevkov, v izračun teoretičnega zneska v skladu s členom 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004 in dejanskega zneska v skladu s členom 52(1)(b)(ii) navedene uredbe. V navedeni zadevi je zavarovana oseba, ki je delala v Španiji in Nemčiji, od španskih organov zahtevala pokojnino v skladu s seštevanjem zavarovalnih dob, dopolnjenih v skladu z nemško in špansko zakonodajo, saj zgolj na podlagi zadnjenavedenih dob ni bila upravičena do pokojnine.

62. Pristojni organ v Španiji je v skladu s členom 46(2)(a) Uredbe št. 1408/71 izračunal teoretični znesek dajatve tako, da je seštel dneve dejanskega plačevanja prispevkov, dopolnjene v Španiji in Nemčiji, nato pa dodal še „fiktivni prispevek“, dodeljen zavarovani osebi na podlagi njene starosti

[59] Prav tam.

[60] Glej Fuchs, M., in Cornelissen, R., *op. cit.*, str. 17. Moj poudarek. Opozoriti je treba, da nič v spisu ne kaže, da je starostna pokojnina iz postopka v glavni stvari del sistema pokojninskega zavarovanja z vnaprej določenimi pravicami v smislu člena 1(2) Uredbe Komisije (EU) 2017/492 z dne 21. marca 2017 o spremembi Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta o koordinaciji sistemov socialne varnosti in Uredbe (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 (UL 2017, L 76, str. 13), to je določbe, ki določa izvzetje oziroma neuporabo sorazmernega izračuna dajatev. Priloga VIII je bila glede Poljske predhodno spremenjena z Uredbo (ES) št. 988/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 (UL 2009, L 284, str. 43).

[61] Sodba z dne 7. decembra 2017 (C-189/16, EU:C:2017:946).

[62] Prav tam, točka 42. Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Zaniewicz-Dybeck (C-189/16, EU:C:2017:329, točki 43 in 44). Republika Češka se prav tako sklicuje na točko 42 sodbe Zaniewicz-Dybeck v podporo svoji trditvi, da člen 52(1) Uredbe št. 883/2004 zahteva, da pristojni pokojninski organ upošteva zavarovalne dobe, dopolnjene v drugih državah članicah, tako pri določanju teoretičnega kot tudi dejanskega zneska pokojnine.

[63] Sodba z dne 3. oktobra 2002 (C-347/00, EU:C:2002:560).

v skladu s prehodno določbo ministrskega odloka.[64] Vendar fiktivni prispevek ni bil upoštevan pri izračunu sorazmerne dajatve oziroma dejanskega zneska v skladu s členom 46(2)(b) Uredbe št. 1408/71.

63. Potem ko je Sodišče v točki 25 sodbe navedlo, da se fiktivni prispevki „dodajo dejanskim zavarovalnim dobam pri izračunu zneska pokojnine“, tako da predstavljajo „zavarovalne dobe v smislu člena 1(r) Uredbe št. 1408/71“,[65] je presojalo, ali je treba fiktivni prispevek upoštevati tudi pri izračunu sorazmernega zneska pokojnine.

64. Čeprav je španska vlada trdila, da bi pritrdilen odgovor na to vprašanje lahko povzročil nevarnost za „hudo ekonomsko neravnovesje in španski sistem socialne varnosti spremenil v magnet za ljudi, ki bi poskušali znatno povečati svoje pokojnine“,[66] je Sodišče presodilo, da so bili fiktivni prispevki dopolnjeni pred nastopom zavarovalnega primera (dopolnitvijo upokojitvene starosti) in ne po njem v smislu člena 46(2)(b) Uredbe št. 1408/71.[67] Odločilo je, da je zato treba pri izračunu dejanske sorazmerne pokojnine upoštevati vsa obdobja plačevanja fiktivnih prispevkov,[68] saj bi nasprotna odločitev prikrajšala delavca, ki je uresničeval pravico do prostega gibanja.[69]

65. V zvezi s tem je mogoče podati naslednja pojasnila.

66. Prvič, sodba v zadevi Barreira Pérez se zdi nenavadna v tem, da razlikovanje med seštevanjem, ki je zdaj obravnavano v členu 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004, in porazdelitvijo iz sedanjega člena 52(1)(b)(ii) navedene uredbe ni igralo osrednje vloge pri razlogovanju Sodišča. Kot sem že pojasnil, je bilo to razlikovanje vzpostavljeno s temeljno sodno prakso Sodišča na področju izračuna dajatev socialne varnosti v skladu z Uredbo št. 1408/71, predhodnico uredbe št. 883/2004.[70] V sodbi v zadevi Barreira Pérez je bilo odločilno dejstvo, da so bili zadevni prispevki dopolnjeni pred nastopom zavarovalnega primera, ne po njem. Zato je treba sodbo v zadevi Barreira Pérez razlagati ozko in ob upoštevanju, da je Uredba št. 883/2004 ukrep za koordinacijo, ne pa za harmonizacijo. Kot je poudarjeno v pisnem stališču pokojninskega organa, v sedanjem stanju prava Unije načelo enotne nadnacionalne solidarnosti na področju socialne varnosti ne obstaja.

67. Drugič in morda najpomembneje, sodba v zadevi Barreira Pérez se je nanašala na jasen položaj, v katerem je špansko pravo, glede na to, da je bila Španija zadevna država članica, narekovalo dodajanje fiktivnih prispevkov glede na starost osebe, ki je želela pridobiti špansko pokojnino. Zato je bil ministrski odlok, ki je določal fiktivne prispevke, zajet z izrazom „po zakonodaji, ki jo uporablja“ v členu 46(2)(b) Uredbe št. 1408/71 (zdaj člen 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004). V zadevi Barreira Pérez ni šlo za to, da bi zavarovana oseba želela, da se špansko pravo razlaga tako, da bi se v izračun na podlagi člena 52(1)(b)(ii) vključile zavarovalne dobe, dopolnjene zunaj Španije.

64 Člen 3(b) ministrskega odloka z dne 18. januarja 1967 o uporabi in plačilu starostnih dajatev (BOE št. 22 z dne 26. januarja 1967).

65 Sodba z dne 3. oktobra 2002, Barreira Pérez (C-347/00, EU:C:2002:560, točka 26). Člen 1(r) Uredbe št. 1408/71 je postal člen 1(t) Uredbe št. 883/2004.

66 Prav tam, točka 33.

67 Prav tam, točka 34.

68 Prav tam, točki 38 in 39. Sodišče se je pri tej ugotovitvi oprlo na sodbo z dne 18. februarja 1992, Di Prinzio (C-5/91, EU:C:1992:76, točka 54). Edini drugi sodbi, na kateri se je Sodišče sklicevalo pri vsebinski presoji, sta bili sodba z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172), in sodba iz opombe 69 teh sklepnih predlogov.

69 Prav tam, točki 40 in 41, ki napotujeta na sodbo z dne 15. oktobra 1991, Faux (C-302/90, EU:C:1991:385).

70 Točke od 52 do 60 zgoraj.

68. Vendar obdobja neplačevanja prispevkov iz postopka v glavni stvari niso zajeta z izrazom „po zakonodaji, ki jo uporablja“ v členu 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004, saj poljska zakonodaja omogoča upoštevanje obdobij neplačevanja prispevkov le do obsega obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih na Poljskem. Opozoriti je treba, da je, kot je generalni pravobranilec F. G. Jacobs pojasnil v zadevi Stinco Panfilo,[71] namen faze porazdelitve pravično in odgovorno porazdeliti obveznosti med države članice na podlagi dolžine obdobij plačevanja prispevkov, tako da plačilo odraža obdobje, v katerem je bila zavarovana oseba zaposlena v pristojni državi članici. To ravnovesje bi bilo glede na dejansko stanje v postopku v glavni stvari v resnici izkrivljeno, če bi se nekoliko umetno podaljšanje poljskih obdobij neplačevanja prispevkov, ki je bilo potrebno za izračun teoretičnega zneska, da se prepreči kakršno koli prikrajšanje zavarovane osebe, ki je uresničevala pravico do prostega gibanja na Nizozemskem, razširilo na fazo porazdelitve in izračuna dejanskega sorazmernega zneska v skladu s členom 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004. Opozoriti je treba, da je bila večina obdobij plačevanja prispevkov dopolnjenih na Nizozemskem (glej točko 13 teh sklepnih predlogov), zato bi bilo izkrivljanje v postopku v glavni stvari znatno, če bi se ta obdobja upoštevala v fazi porazdelitve pri določanju števila upoštevnih obdobij neplačevanja prispevkov.

69. Tretjič, to, da so pri določitvi največjega števila obdobij neplačevanja prispevkov kot podlaga za izračun v skladu s členom 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004 obdobja plačevanja prispevkov, dopolnjena na Poljskem, nadomeščena z obdobji plačevanja prispevkov, dopolnjenimi na Poljskem in Nizozemskem, da pa to ne velja za izračun v skladu s členom 52(1)(b)(ii) navedene uredbe, je povsem smiselno, če se upoštevata zelo različna namena teh dveh določb. Izraz „po zakonodaji, ki jo uporablja“ iz člena 52(1)(b)(i) zadevne uredbe je treba razlagati glede na cilj izračuna teoretičnega zneska, in sicer, da zavarovane osebe ne smejo utrpeti znižanja zneska svojih socialnovarstvenih dajatev zato, ker so izvrševale pravico do prostega gibanja.[72]

70. Namen člena 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004 pa je, kot je že bilo pojasnjeno, zagotoviti pravično porazdelitev odgovornosti med državami članicami na podlagi dolžine obdobij plačevanja prispevkov v vsaki zadevni državi članici. Ob upoštevanju tega namena je treba izraz „po zakonodaji, ki jo uporablja“ razlagati dobesedno. Drugače povedano, sobesedilo izraza „po zakonodaji, ki jo uporablja“ v navedenih dveh določbah je različno.[73] Dobesedna razlaga tega izraza, ko se upoštevata njegovo sobesedilo in namen, izključuje obdobja plačevanja prispevkov, dopolnjena v državi gostiteljici, iz izračuna, ki se opravi v skladu s členom 52(b)(ii) Uredbe št. 883/2004 in ki se nanaša na omejitev obdobij neplačevanja prispevkov na eno tretjino, ki je določena v poljskem pravu.

71. Trditve češke vlade, da pravo Unije nasprotuje temu, da se pri izračunu teoretičnega zneska pokojnine upošteva drugačno trajanje zavarovalnih dob kot pri izračunu dejanskega zneska, ni mogoče sprejeti. Prav tako se ne strinjam s trditvijo Komisije, da je pravna fikcija, ki se odraža v izračunu teoretičnega zneska, prisotna tudi pri sorazmernem izračunu skupnega števila upoštevnih zavarovalnih dob v vseh zadevnih državah članicah. V nasprotju s trditvami Komisije sodba v zadevi Menzies[74] ni omejena na posebne okoliščine te zadeve.[75]

[71] Glej točko 54 teh sklepnih predlogov.

[72] Točka 34 teh sklepnih predlogov. Kot je Sodišče nedavno opozorilo v sodbi z dne 28. junija 2018, Crespo Rey (C-2/17, EU:C:2018:511, točke od 70 do 72), če prava države članice ni mogoče razlagati v skladu z Uredbo št. 883/2004, se ne sme uporabiti.

[73] Glej moje sklepne predloge v zadevi Pinckernelle (C-535/15, EU:C:2016:996, točka 40).

[74] Sodba z dne 26. junija 1980, Menzies (793/79, EU:C:1980:172).

[75] Glej na primer sodbe z dne 18. februarja 1992, Di Prinzio (C-5/91, EU:C:1992:76); z dne 24. septembra 1998, Stinco in Panfilo (C-132/96, EU:C:1998:427); z dne 17. decembra 1998, Lustig (C-244/97, EU:C:1998:619); z dne 19. julija 2012, Reichel-Albert (C-522/10, EU:C:2012:475); z dne 21. februarja 2013, Dumont de Chassart (C-619/11, EU:C:2013:92), in z dne 21. februarja 2013, Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86). Vsekakor glej sodbo z dne 21. julija 2005, Koschitzki (C-30/04, EU:C:2005:492).

72. Nazadnje in zaradi celovitosti naj dodam, da tudi če bi se s takim izračunom omejevala pravica zavarovane osebe do prostega gibanja iz člena 45 PDEU,[76] bi bil utemeljen z načelom socialne solidarnosti, ki vključuje cilj povezanosti s poljsko družbo, pri čemer se ne zdi, da bi presegal to, kar je potrebno za dosego tega cilja, kot trdi pokojninski organ v svojem pisnem stališču.[77]

73. Izračun, kot je bil prikazan v točkah 15 in 16 teh sklepnih predlogov in ki ga je uporabil pokojninski organ, zato ne odraža zahtev iz člena 52(1)(b)(i) in (ii) Uredbe št. 883/2004 z naslednjega vidika.

74. Teoretični znesek se ne izračuna ob upoštevanju vsote nacionalnih obdobij plačevanja prispevkov (104), nacionalnih obdobij neplačevanja prispevkov (34) in tujih obdobij plačevanja prispevkov (269), ampak ob upoštevanju izračuna, ki kar najbolj poveča teoretični znesek (v skladu s sodno prakso Sodišča), to je vsote nacionalnih obdobij plačevanja prispevkov (104), tujih obdobij plačevanja prispevkov (269) in nacionalnih obdobij neplačevanja prispevkov (124, kar je ena tretjina vsote prejšnjih dveh števil). Takšna formula prinaša skupaj 497 mesecev nacionalnih obdobij plačevanja prispevkov in to je tudi formula, ki ustreza možnosti (b) predložitvenega sodišča.

75. Dejanski znesek pa je pokojninski organ pravilno izračunal, kot je povzeto v točki 16 teh sklepnih predlogov. Dejanski znesek dajatve je bil izračunan sorazmerno ob upoštevanju 138 mesecev poljskih zavarovalnih dob (104 meseci poljskih obdobij plačevanja prispevkov plus 34 mesecev obdobij neplačevanja prispevkov, kar ustreza omejitvi na eno tretjino nacionalnih obdobij plačevanja prispevkov, glede na skupno 407 mesecev zavarovanja na Poljskem in Nizozemskem).

IV. Predlog

76. Predlagam torej, naj se na vprašanje, ki ga je postavilo Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska), odgovori:

Člen 52(1)(b) Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti, je treba razlagati tako, da mora pristojni nosilec v okoliščinah iz postopku v glavni stvari pri izračunu pokojninskih dajatev obdobja neplačevanja prispevkov v obsegu, ki ne presega ene tretjine seštevka obdobij plačevanja prispevkov, dopolnjenih v skladu z nacionalno zakonodajo in v skladu z zakonodajo druge države članice, upoštevati samo za določitev teoretičnega zneska v skladu s členom 52(1)(b)(i) Uredbe št. 883/2004, ne pa tudi za določitev dejanskega zneska pokojnine v skladu s členom 52(1)(b)(ii) Uredbe št. 883/2004.

[76] Glej v zvezi s tem sodbo z dne 7. marca 2013, van den Booren (C-127/11, EU:C:2013:140, točke od 38 do 46). Skladnost s sekundarnimi določbami prava Unije, kot sta Uredbi št. 1408/71 in št. 883/2004 ne izključuje obstoja ovir za prosto gibanje, kot je določeno v členu 45 TFEU. Glej v zvezi s členom 21 PDEU sodbo z dne 19. julija 2012, Reichel-Albert (C-522/10, EU:C:2012:475, točka 38): „[…] treba [je] opozoriti, da če države članice obdržijo pristojnost glede ureditve svojih sistemov socialnega varstva, morajo kljub temu pri izvajanju te pristojnosti spoštovati pravo Unije in zlasti določbe Pogodbe v zvezi s prostim gibanjem državljanov, zagotovljenim v členu 21 PDEU (glej v tem smislu [sodbi z dne 23. novembra 2000, Elsen (C-135/99, EU:C:2000:647, točka 33), in z dne 1. aprila 2008, Vlada francoske skupnosti in valonska vlada (C-212/06, EU:C:2008:178, točka 43]).“

[77] Sodba z dne 26. oktobra 2006, Tas-Hagen in Tas (C-192/05, EU:C:2006:676, točki 34 in 35). Glej nedavno sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Q (C-133/13, EU:C:2014:2255, točka 38).